DOMSTOLENS DOM (femte afdeling)
29. januar 1985 *

I sag 231/83

angående en anmodning, som Tribunal de commerce de Toulouse i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag

Henri Cullet, benzinforhandler, Toulouse,

Chambre syndicale des réparateurs automobiles et détaillants de produits pétroliers (CSNCRA), Toulouse,

mod

Centre Leclerc, Toulouse (SA Sodinord),

Centre Leclerc, Saint-Orens-de-Gameville (SA Sodirev),

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EØF-traktatens artikel 3, litra f), og artikel 5,

har

DOMSTOLEN (femte afdeling)

sammensat af afdelingsformanden O. Due, dommerne C. Kakouris, U. Everling, Y. Galmot og R. Joliet,

generaladvokat: P. VerLoren van Themaat
justitssekretær: fuldmægtig D. Louterman

**

afsagt følgende

* Processprog: Fransk.

** efter at der er afgivet indlæg af:
- Centre Leclerc, Toulouse, og Centre Leclerc, Saint-Orens-de-Gameville, ved advokaterne Farme og Amadio skriftvekslingen og advokat Simon under den mundtlige forhandling,
- Den franske Republiks regering ved Jean-Paul Costes under skriftvekslingen og direktør for udenrigsministeriets afdeling for juridiske anliggender G. Guillaume under den mundtlige forhandling,
- Den italienske Republiks regering ved Arnaldo Squillante, leder af afdelingen Contenzioso diplomatico, trattati e affari legislativi i udenrigsministeriet, bistået af Avvocato dello Stato Ivo M. Braguglia,
- Den hellenske Republiks regering ved Ph. Spathopoulos under den mundtlige forhandling,
- Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved Kommissionens juridiske konsulenter René-Christian Béraud og Giuliano Marenco, bistået af Nicole Coutrelis,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 23. oktober 1984,

DOM

(»Sagsfremstillingen« udelades)

Præmisser

1 Ved kendelse af 1. august 1983, indgået til Domstolen den 11. oktober 1983, har præsidenten for Tribunal de commerce de Toulouse i en sag om foreløbige forholdsregler i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt et præjudicielt spørgsmål om fortolkningen af en række fællesskabsretlige bestemmelser, herunder EØF-traktatens artikel 3, litra f), og artikel 5, for at kunne afgøre, hvorvidt en national ordning med mindstepriser på brændstoffer ved salg til forbruger er forenelig med fællesskabsretten.

2 Spørgsmålet er blevet rejst under en sag mellem benzinforhandler Henri Cullet, Toulouse, og Chambre syndicale des réparateurs automobiles et détaillants de produits pétroliers, Toulouse, på den ene side, og selskaberne SA Sodinord og SA Sodirev (herefter benævnt Sodinord og Sodirev), som i Toulouse og i Saint-Orens-de-Gameville under navnet på den forening, som de er tilsluttet »Centre Leclerc«, driver supermarkeder med tilhørende benzinstationer, på den anden side. Sagen vedrører overholdelsen af den af de franske myndigheder fastsatte mindstepris for salg til forbruger af brændstoffer (normal- og superbenzin samt dieselolie).

3 I Frankrig findes der dels en ordning for forhandling af olieprodukter, jfr. lov af 30. marts 1928 om importordning for olie, dels en ordning for fastsættelse af salgsprisen i engros- og detailleddet indført ved følgende anordninger: 45.1483 af 30. juni 1945, 82.10 A, 82.11 A, 82.12 A og 83.13 A af 29. april 1982.

4 Efter den førstnævnte ordning, således som den er tilpasset med Kommissionens samtykke inden for rammerne af EØF-traktatens artikel 37, kræves der en særlig tilladelse fra staten, den såkaldte A3-tilladelse, for at importere og indkøbe olieprodukter hos franske raffinaderier med henblik på salg til forbruger. Den enkelte indehaver af en A3-tilladelse er forpligtet til at foretage 80% af sine indkøb på det franske marked eller Fællesskabets marked på grundlag af mellemfristede kontrakter indgået med franske eller andre raffinaderier inden for Fællesskabet, men er for de øvrige 20%'s vedkommende frit stillet med hensyn til indkøb, herunder på det såkaldte spotmarked.

5 Engrossalgsprisen, den såkaldte »overtagelsespris«, for olieprodukter fastsættes principielt frit af det raffinaderi eller den importør, som er indehaver af A3-tilladelsen. Mindst én gang om måneden skal de indsende en liste over deres overtagelsespriser til de kompetente myndigheder; der kan ydes rabat på de i listen anførte priser. Overtagelsesprisen kan imidlertid ikke overstige en »officiel listepris«, som hver måned fastsættes af de kompetente myndigheder. I praksis svarer de af raffinaderierne offentliggjorte overtagelsespriser normalt til den officielle listepris. Myndighederne fastsætter denne listepris dels ud fra de franske raffinaderiers kostpris, som fastsættes på grundlag af prisen for råolie og dollarkursen på valutamarkedet samt omkostningerne ved skibsfragt og raffinering, som fastsættes til et fast beløb på grundlag af statistiske oplysninger, dels ud fra priserne på de europæiske markeder. Ifølge ordningen fastsættes den officielle listepris på grundlag af de europæiske priser, for så vidt disse ikke afviger mere end 8% fra de franske raffinaderiers kostpris; hvis de europæiske priser derimod ligger uden for denne margen, er det de franske raffinaderiers kostpris, der lægges til grund ved beregningen af den officielle listepris.

6 Der findes såvel en øvre som en nedre grænse for detailsalgsprisen. Opad begrænses den af »maksimumprisen i detailleddet«, som svarer til overtagelsesprisen med tillæg af forretningsmæssige omkostninger og fortjenester samt skatter og afgifter. Maksimumprisen i detailleddet er for den enkelte detailhandler afhængig af leverandørens overtagelsespris. Nedad begrænses detailsalgsprisen af »mindsteprisen«, som fastsættes hver måned for hvert enkelt prisområde (kanton) under anvendelse af en reduktionssats, som på det relevante tidspunkt var 0,09 FF pr. liter for normalbenzin og 0,10 FF pr. liter for superbenzin, på maksimumprisen for salg til forbruger beregnet på grundlag af de franske raffinaderiers gennemsnitlige overtagelsespris den foregående måned. Såfremt maksimumprisen herved bliver lavere end mindsteprisen, forhøjes den tilsvarende.

7 Det fremgår af sagen, at butikskæden Centre Leclerc, som Sodinord og Sodirev er medlemmer af, er indehaver af en A3-tilladelse. Butikskæden er kendt for i en række supermarkeder under navnet »Centres Leclerc« at drive lavprispolitik for forskellige varegrupper. I 1983 besluttedes man at udvide lavprispolitikken til at omfatte detailsalg af brændstoffer. Ligesom andre Centres Leclerc solgte Sodinord og Sodirev således brændstoffer til priser, som lå under de af myndighederne i henhold til ovennævnte ordning fastsatte mindstepriser.

8 Herefter indstævnede en konkurrent Sodinord og Sodirev for Tribunal de commerce de Toulouse med påstand om forbud mod denne politik og idømmelse

af tvangsbod, såfremt forbudet ikke overholdtes, idet konkurrenten påberåbte sig, at den førte lavprispolitik var ulovlig og udtryk for illoyal konkurrence samt påførte konkurrenten tab. Sodinord og Sodirev anførte heroverfor, at prisordningen for salg af brændstoffer var i strid med traktatens artikel 3, litra f), samt artiklerne 85 og 86, samt at den ikke kunne begrundes i artiklerne 30 og 36.

9 For at afgøre tvisten fandt præsidenten for Tribunal de commerce de Toulouse det nødvendigt at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

Skal artikel 3, litra f), og artikel 5 i traktaten af 25. marts 1957 om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab fortolkes således, at de indeholder et forbud mod, at en medlemsstat administrativt eller ved lov fastsætter mindstepriser for salg fra tankstationer til forbrugere af brændstoffer (normal- og superbenzin samt dieselolie), således at enhver detailhandler, som er statsborger i en af Fællesskabets medlemsstater, er forpligtet til at overholde den fastsatte mindstepris?

10 Traktatens artikel 3, litra f), som spørgsmålet henviser til, er et af de generelle principper for det fælles marked, som anvendes i forbindelse med de kapitler i traktaten, som har til formål at føre principperne ud i livet. Ifølge bestemmelsen skal der ske en »gennemførelse af en ordning, der sikrer, at konkurrencen inden for fællesmarkedet ikke fordrejes«; dette generelle formål uddybes navnlig under konkurrencereglerne i afsnit I, kapitel 1, i traktatens tredje del. Ifølge traktatens artikel 5, stk. 2, »afholder [medlemsstaterne] sig fra at træffe foranstaltninger, der er egnede til at bringe virkeliggørelsen af denne Traktats målsætning i fare«. Den nationale ret har således forelagt det præjudicielle spørgsmål, om en lovgivning af ovennævnte art er forenelig med disse bestemmelser, for at få afgjort, om lovgivningen er i overensstemmelse med traktatens principper og mål og med de bestemmelser i traktaten, som konkret skal virkeliggøre dem.

11 Det bemærkes, at traktatens artikler 2 og 3 vedrører oprettelsen af et marked, hvor varerne kan bevæge sig frit under frie konkurrencevilkår. Dette formål sikres dels af artiklerne 30 ff. vedrørende forbudet mod handelsrestriktioner inden for Fællesskabet, dels af artiklerne 85 ff. vedrørende konkurrencereglerne, som vil blive gennemgået først.

Anvendelse af traktatens artikel 3, litra f), artikel 5 og artikel 85

12 Ifølge Sodinord og Sodirev finder principperne i EØF-traktatens artikler 85 og 86, sammenholdt med artikel 3, litra f), og artikel 5, anvendelse på en statslig ordning som den her omhandlede. Artikel 85 indeholder et forbud mod direkte eller indirekte fastsættelse af salgsprisen eller andre forretningsbetingelser, og det er ikke muligt at ophæve den tilsigtede virkning af fællesskabsretlige bestemmelser, som skal sikre, at konkurrencevilkårene inden for det fælles marked ikke fordrejes.

13 Den franske, italienske og græske regering har gjort gældende, at traktatens artikel 3, litra f), og artikel 5 udgør en del af traktatens generelle principper og kun giver mening, hvis de sammenholdes med andre bestemmelser, som nærmere fastlægger betingelser og gennemførelsesbestemmelser. I denne henseende kan artiklerne 85 og 86 ikke danne grundlag for en vurdering af en statslig prisordning, da de kun vedrører virksomheders adfærd.

14 Ifølge Kommissionen kan statslige foranstaltninger kun undtagelsesvis anses for at være i strid med forpligtelsen efter traktatens artikel 5 til ikke at ophæve den tilsigtede virkning af de i artiklerne 85 og 86 fastsatte konkurrenceregler. Det gælder således en statslig ordning, som begunstiger eller fremmer virksomheders retsstridige adfærd, eller som klart har til formål at gøre det muligt for virksomhederne at unddrage sig konkurrencereglerne. Det er imidlertid ikke tilfældet i den foreliggende sag.

15 I overensstemmelse med målsætningen efter traktatens artikel 3, litra f), er alle aftaler mellem virksomheder, alle vedtagelser inden for sammenslutninger af virksomheder og alle former for samordnet praksis, der kan påvirke handelen mellem medlemsstater, og som har til formål eller til følge at hindre, begrænse eller fordreje konkurrencen inden for fællesmarkedet, ifølge artikel 85, stk. 1, uforenelige med fællesmarkedet og forbudt, navnlig sådanne som består i direkte eller indirekte fastsættelse af købs- eller salgspriser eller af andre forretningsbetingelser. Bestemmelserne vedrører således konkurrencebegrænsende aftaler, vedtagelser og samordnet praksis mellem virksomheder, idet Kommissionen imidlertid i visse undtagelsestilfælde kan erklære dem uanvendelige, jfr. traktatens artikel 85, stk. 3.

16 Selv om disse regler ganske vist vedrører virksomheders adfærd og ikke de af medlemsstaterne ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser, er staterne ikke

desto mindre, som fastslået af Domstolen for nylig i dom af 10. januar 1985 (Leclerc, 229/83, Sml. 1985, s. 1) i henhold til traktatens artikel 5, stk. 2, forpligtet til ikke ved national lovgivning at skade den ensartede anvendelse — i hele fællesmarkedet — af fællesskabsreglerne og den fulde virkning af de retsakter, som udstedes i henhold til disse regler, samt til ikke ved lov eller administrativt at indføre eller opretholde foranstaltninger, som kan ophæve den tilsigtede virkning af de for virksomheder gældende konkurrenceregler, (jfr. dommene af 13. februar 1969, Walt Wilhelm m.fl., 14/68, Sml. 1969, s. 1, og 16. november 1977, Inno/ATAB, 13/77, Sml. 1977, s. 2115).

17 En ordning som den omtvistede har imidlertid ikke til formål at pålægge leverandører og detailhandlere at indgå aftaler eller udvise andre former for adfærd, jfr. traktatens artikel 85, stk. 1. Den overlader det tværtimod til de offentlige myndigheder at fastsætte priserne på grundlag af en række faktorer af forskellig art. Den omstændighed, at en af de faktorer, som lægges til grund ved beregningen af detailsalgsprisen, er den af leverandørerne fastsatte overtagelsespris, som i øvrigt ikke kan overstige den af myndighederne fastsatte officielle listepris, indebærer ikke i sig selv, at en ordning som den omtvistede ikke kan anses for en statslig ordning, og kan heller ikke ophæve den tilsigtede virkning af de for virksomheder gældende konkurrenceregler.

18 Følgelig forbyder traktatens artikel 5, sammenholdt med artikel 3, litra f), og artikel 85, ikke medlemsstaterne at regulere fastsættelsen af detailsalgsprisen for en vare på grundlag af en ordning som den i hovedsagen omtvistede. Tilbage bliver herefter at gennemgå de omtvistede bestemmelser på baggrund af traktatens bestemmelser om frie varebevægelser.

Anvendelse af traktatens artikler 30 og 36

19 Sodinord og Sodirev har anført, at beregningen af mindsteprisen ifølge den omtvistede ordning har en konkurrencebegrænsende virkning over for varer fra andre medlemsstater, når disse varers kostpris er mere end 8% lavere end de franske raffinaderiers, idet importørernes konkurrencefordel som følge af de lavere omkostninger herved udlignes. Ordningen udgør således en importbegrænsning, som er forbudt efter traktatens artikel 30.

20 Yderligere giver den omtvistede prisfastsættelsesordning de nationale myndigheder mulighed for at gribe ind i prisfastsættelsen ved at gå ud fra for lavt satte fiktive

kostpriser, hvorved importørerne hindres i at trænge ind på et marked, som traditionelt er domineret af de franske raffinaderier, da de i så fald ikke kan afsætte deres varer til rentable priser. Denne virkning forstærkes yderligere derved, at indehavere af en A3-tilladelse er forpligtet til at foretage 80 % af deres indkøb på grundlag af mellemfristede kontrakter. En sådan ordning har således til følge at afskærme det nationale marked, hvilket er i strid med artikel 30.

21 Den franske regering, støttet af den italienske og den græske regering, har gjort gældende, at en prisordning som den her omhandlede ikke påvirker importen fra andre medlemsstater. Formålet er at opnå en harmonisk spredning af forsyningen af brændstoffer på hele det nationale område ved at sikre samtlige forhandlere en tilstrækkelig fortjenstmargen. Da importpriserne kan fastsættes frit, har en udenlandsk erhvervsdrivende, hvis kostpriser er lavere end de i Frankrig gældende priser, lettere ved at trænge ind på markedet, da han frit kan lade denne fordel komme detailhandlerne til gode. Således er importen af olieprodukter til Frankrig steget under den gældende ordning. Heraf følger ifølge den franske regering, at artikel 30 ikke kan fortolkes som værende til hinder for en sådan prisfastsættelsesordning.

22 Kommissionen har anført, at en mindsteprisordning kan skade afsætningen af importerede varer, for så vidt prisen er til hinder for, at de importerede varers lavere kostpris slår igennem i detailsalgsprisen. En ordning som den omtvistede må således anses for en foranstaltning med tilsvarende virkning som kvantitative indførselsrestriktioner, for så vidt den indebærer, at varernes pris fastsættes på grundlag af de indenlandsk fremstillede varers kostpris, hvorved en eventuel prisfordel for de importerede varer udlignes.

23 Det bemærkes først, at forbudet mod foranstaltninger med tilsvarende virkning som kvantitative restriktioner, jfr. artikel 30, ifølge Domstolens faste praksis rammer enhver foranstaltning, som direkte eller indirekte, aktuelt eller potentielt, kan hindre indførsel fra en medlemsstat til en anden. Når der er tale om at anvende disse principper på statslige prisfastsættelsesordninger, har Domstolen gentagne gange fastslået, at sådanne ordninger, der gælder uden forskel for indenlandsk fremstillede og importerede varer, ikke i sig selv er foranstaltninger med tilsvarende virkning som kvantitative restriktioner, men kan fremkalde en sådan virkning, når priserne ligger på et sådant niveau, at de indførte varer bliver stillet

ugunstigt i forhold til tilsvarende indenlandske varer, enten fordi de ikke vil kunne afsættes med fortjeneste under de fastsatte vilkår, eller fordi en konkurrencefordel, som skyldes lavere kostpriser, bliver udlignet (jfr. dommene af 26. november 1976, Tasca, 65/75, Sml. 1976, s. 291, af 24. januar 1978, van Tiggele, 82/77, Sml. 1978, s. 25, af 6. november 1979, Danis, 16-20/79, Sml. 1979, s. 3327 og af 29. november 1983, Roussel Laboratoria, 181/82, Sml. 1983, s. 3849).

24 Sodinord og Sodirev's argument, hvorefter beregningen af maksimumprisen for salg til forbruger på grund af en for lavt sat fiktiv kostpris medfører en afskærmning af markedet, idet de udenlandske raffinaderier hindres i at afsætte deres varer til rentable priser, kan ikke behandles under denne sag. Fastsættelsen af en maksimumpris for salg til forbruger er nemlig lige så lidt som de begrænsninger for indkøb, som gælder for indehavere af en A3-tilladelse, anført af Tribunal de commerce de Toulouse, da hovedsagen udelukkende vedrører overtrædelse af mindsteprisen for salg til forbruger af brændstoffer.

25 For så vidt angår fastsættelse af en mindstepris, bemærkes, at Domstolen i ovennævnte dom af 24. januar 1978 (van Tiggele, 82/77) fastslog, at en national bestemmelse, som fastsætter en nedre grænse for fortjenstmargenen, som uden forskel gælder for indenlandsk fremstillede og indførte varer, ikke kun kan have skadelige virkninger for afsætningen af indførte varer. Derimod forholder det sig anderledes, for så vidt angår den mindstepris, som er fastsat til et bestemt beløb, idet den ganske vist gælder uden forskel for indenlandske og indførte varer, men kan vanskeliggøre afsætningen af sidstnævnte, i det omfang den forhindrer, at en lavere kostpris får virkning for detailsalgsprisen.

26 Som det fremgår af ovennævnte gennemgang, fastsættes mindsteprisen for salg i detailleddet ifølge den her omtvistede ordning rent praktisk på grundlag af overtagelsesprisen, som ikke kan overstige den af de nationale myndigheders fastsatte listepris. Selv om den enkelte importør frit kan fastsætte en lavere overtagelsespris end den officielle listepris, hindrer det forhold, at mindsteprisen beregnes på grundlag af gennemsnittet af de nationale raffinaderiers overtagelsespriser, importørerne i at udnytte den eventuelle konkurrencefordel, som skyldes en lavere kostpris. Det kan ganske vist ikke anfægtes, at en medlemsstat anvender generelle kriterier ved fastsættelsen af en pris for en ensartet vare, hvis oprindelse vanskeligt kan fastslås, når først den er bragt på markedet. For at undgå uheldige virkninger for afsætningen af indførte varer på dette marked, er det imidlertid nødvendigt, at

der ved fastsættelsen af kriterierne tages hensyn til samtlige erhvervsdrivendes overtagelsespriser, uanset varens oprindelse.

27 De uheldige virkninger, som en ordning som den omtvistede har for indførte varer, forstærkes yderligere af beregningsmetoden for den officielle listepris, som danner øverste grænse for overtagelsesprisen, og som ifølge det for Domstolen oplyste normalt anvendes af de nationale raffinaderier som overtagelsespris. Selv om listeprisen principielt beregnes dels på grundlag af de franske raffinaderiers kostpriser, dels på grundlag af brændstofpriserne på de europæiske markeder, er det nemlig udelukkende de nationale raffinaderiers kostpriser, som lægges til grund, såfremt priserne på det europæiske marked afviger mere end 8 % fra disse kostpriser. Når konkurrencefordelen for de importerede varer overskrider denne grænse, kan importørernes lavere kostpriser ikke længere danne grundlag for den officielle listepris. En sådan ordning skader afsætningen af importerede varer, da konkurrencefordelen over for forbrugeren udlignes, når denne margen overstiger 8 %.

28 At en mindstepris har uheldige virkninger for afsætningen af indførte varer, hvis kostpris er lavere end indenlandsk fremstillede varers, kan ikke afvises under påberåbelse af, at importpriserne frit kan fastsættes, og at importørerne således kan yde detailhandlerne en større fortjenstmargen som incitament til at købe importerede brændstoffer. I denne forbindelse bemærkes, at distributionsnettets opbygning er til hinder for, at importører af brændstoffer kan udnytte en sådan fordel fuldt ud, da et betydeligt antal detailhandlere ikke har mulighed for frit at skifte leverandør. I en sådan situation udgør prisen i detailleddet et afgørende konkurrencemoment for så ensartede produkter som brændstoffer. En mindstepris som den her omhandlede kan således være til hinder for et forøget salg af de importerede varer på det nationale marked, når deres kostpris er mere fordelagtig. Under disse omstændigheder er en eventuel importstigning under en sådan ordning ikke som hævdet af den franske regering tilstrækkelig til at godtgøre, at mindsteprisen ikke har haft en negativ virkning på afsætningen af de importerede varer.

29 Heraf følger, at en national mindsteprisordning for brændstoffer i detailleddet, hvorefter prisen fastsættes alene på grundlag af de nationale raffinaderiers overtagelsespriser, som er afhængig af den officielle listepris, som udelukkende beregnes på grundlag af de nationale raffinaderiers kostpris, såfremt brændstofpriserne på

det europæiske marked afviger mere end 8% fra sidstnævnte, stiller de importerede varer mindre fordelagtigt, idet den hindrer importørerne i at udnytte konkurrencefordelen ved at lade forbrugerne nyde godt af den lavere kostpris.

30 Til støtte for den i hovedsagen omtvistede ordning har den franske regering yderligere påberåbt sig bydende hensyn til beskyttelse af forbrugernes interesser. Efter regeringens opfattelse kan en ødelæggende priskonkurrence for brændstoffer medføre nedlæggelse af et stort antal tankstationer og dermed en utilstrækkelig forsyning af hele det nationale område.

31 I denne forbindelse bemærkes, at en national ordning, hvorefter detailhandlerne skal overholde visse detailsalgspriser, som hæmmer afsætningen af importerede varer på markedet, kun kan begrundes i de i traktatens artikel 36 anførte hensyn.

32 Til støtte for en anvendelse af artikel 36 har den franske regering henvist til forstyrrelser af den offentlige orden og den offentlige sikkerhed fremkaldt af de voldsomme reaktioner, som måtte forventes fra detailhandlere, som blev ramt af en ubegrænset konkurrence.

33 Det skal her blot fastslås, at den franske regering ikke har godtgjort, at en ændring af den anfægtede ordning i overensstemmelse med ovennævnte principper ville påvirke den offentlige orden og den offentlige sikkerhed i en sådan grad, at regeringen ikke ville kunne imødegå forstyrrelserne med de til rådighed stående midler.

34 Det af Tribunal de commerce de Toulouse forelagte spørgsmål må derfor besvares, således

— at EØF-traktatens artikel 3, litra f), og artikel 5 samt artiklerne 85 og 86 ikke er til hinder for en national ordning, hvorefter de nationale myndigheder fastsætter en mindstepris for detailsalg af brændstoffer,

— og at en sådan ordning er i strid med EØF-traktatens artikel 30, når mindsteprisen udelukkende fastsættes på grundlag af de nationale raffinaderiers overtagelsespris, og denne er afhængig af den officielle listepris, som udelukkende beregnes på grundlag af de nationale raffinaderiers kostpris, såfremt brændstofpriserne på de europæiske markeder afviger mere end 8% fra denne kostpris.

Sagens omkostninger

35 De udgifter, der er afholdt af den franske, italienske og græske regering samt af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (femte afdeling)

vedrørende det spørgsmål, som er forelagt den af præsidenten for Tribunal de commerce de Toulouse ved kendelse af 1. august 1983, for ret:

1) EØF-traktatens artikel 3, litra f), og artikel 5 samt artiklerne 85 og 86 er ikke til hinder for en national ordning, hvorefter de nationale myndigheder fastsætter en mindstepris for detailsalg af brændstoffer.

2) En sådan ordning er i strid med EØF-traktatens artikel 30, når mindsteprisen udelukkende fastsættes på grundlag af de nationale raffinaderiers overtagelsespris, og denne er afhængig af den officielle listepris, som udelukkende beregnes på grundlag af de nationale raffinaderiers kostpris, såfremt brændstofpriserne på de europæiske markeder afviger mere end 8 % fra denne kostpris.

Due Kakouris

Everling Galmot Joliet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 29. januar 1985.

P. Heim
Justitssekretær

O. Due
Formand for femte afdeling